

LBRIS

We know
books

HARUL

MORGAN HEXNER

Editura
Pétale Scrite
Nojorid, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEXNER, MORGAN

Harul / Morgan Hexner. - Nojorid : Petale scrise, 2022
ISBN 978-630-6557-02-8

821.135.1

Redactor coordonator: Maria Cătălina Buboc
Editare și corectare: Ioana Mihaela Curalet
Marius Andrei
Design coperta: Oana Alexandra Zorlescu
Adrian Buzaș
Tehnoredactare: Tudor Neag

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

*Luminiței, acum îngerul meu,
cu dragoste ce transcende planul fizic.*

CAPITOLUL 1
FUGA

„Mamă... plec. Nu este vina ta, este doar a mea, din cauza firii mele autodistructive. În ritmul acesta, și ție îți fac rău, așa că voi înceta să mai fac asta. M-am săturat de viața pe care o duc. Cu fiecare zi care trece simt cum mă scurg în eter, înnebunesc. M-am săturat de lume, de tot. Nu mai pot face față, nu am ce căuta aici, poate nici acolo unde vreau să merg. Sper, totuși, că acolo va fi liniște și pace, atât de liniște încât să nu mai îmi aud propriile gânduri, atât de negre. Nu mă căuta, nu mă vei găsi în locul unde mă duc. Aș vrea să te rog să nu te îngrijorezi, dar știu că o vei face. Te implor, nu te supăra pe mine. Dumnezeu să te aibă în pază și pe mine la fel.

În speranța că ne vom revedea... curând...

A ta fică, Amy

P.S. Te iubesc mai mult decât îți poți închipui, ești totul pentru mine și îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar nu am încotro, sper să înțelegi.

17 iunie 2007“

Mă aflu doar eu în gară. Culoarul părea destul de lung și singurul lucru care mă însoțea era zgomotul propriilor pași ce îmi trăda prezența. Mergeam repede, dar nu și apăsător, de parcă aș fi fost nesigură de ceea ce făceam. Chiar eram indecisă. Se părea că descifram o adevărată psihologie a pașilor unei persoane cu probleme psihice, de integrare și căreia îi lipsea cu

desăvârșire încrederea în forțele proprii. Magazinele de pe dreapta, care erau închise, păreau mai mult abandonate la cât de ruginite se vedeau lacătele. Tavanul îmi dădea senzația că sunt prinsă în scheletul unei balene uriașe sângerii. Voiam să ies odată.

Vocea femeii de la casa de bilete m-a trezit parcă dintr-un vis, când m-a întrebat ce doresc. Avea părul șaten, prins neglijent într-o coadă din care ieșeau zulfii argintii pe lângă tâmplă. Ochelarii mari, cu ramă de plastic roz pal, din spatele cărora se vedeau niște ochi mari, hipermetropi, îi dădeau un aspect de bunicuță. Pungile vineții de sub ochi se vedeau și ele mai mari. Femeia părea obosită și tristă, incapabilă de a zâmbi.

– Un bilet vă rog. Ploiești, cursa de la 4:41.

Mormăi ceva neinteligibil, fiind jumătate adormită, jumătate trează.

Se pare că *aici* nu conta dacă eram domnișoară, doamnă sau fetiță. Chiar dacă încăperea bine luminată o putea ajuta să deducă faptul că nu am mai mult de treisprezece-paisprezece ani, femeia nu a întrebat nimic, nu i-am părut cu nimic suspectă. Trebuia să fie ziua mea norocoasă.

Cred că arătam destul de penibil cu rucsacul plin până la refuz, alergând ca o zănatică prin gară. Nu îmi venea să cred că *eu* chiar fac asta. Poate pentru că făceam ceva ce nu trebuia să fac, pentru că era interzis. Și se presupune că fugeam la o mănăstire.

După ce m-am urcat în tren și mi-am găsit locul, am ațipit puțin. Am visat că era ziua mea de naștere și eram înconjurată de mulți copii, eu însămi fiind mult mai mică.

Totul părea mult mai înalt, mai colorat și mai luminos. Mama se afla lângă mine și ținea de mână un bărbat. Era tatăl

meu, așa cum mi-l aminteam din singura poză pe care o aveam cu el. Era o poză din profil, deci nu prea știam cum arată, dar în vis am putut să mi-l imaginez cum am putut mai bine. Imaginația se arăta și ea bună în unele vise.

Tata mă lua în brațe și mă învărtea prin aer. Râdeam și îmi ridicam mâinile, imaginându-mi că zbor. Aproape că puteam să gust din aer aroma de vată de zahăr și de gogoși cu ciocolată. Ceilalți copii se jucau cu niște baloane de săpun pe care le îndreptau spre mine.

Chiar când am vrut să prind balonul cel mai mare, am clipit și am tresărit pe scaun, culorile din vis au dispărut, făcând loc semiobscurității din tren, nuanțelor mohorâte de gri și maro, și siluetei unui bărbat în uniformă.

Controlorul m-a salutat din cap cu multă gentilețe. Înalt, slab, cu mustață, bărbatul aștepta fără să trădeze vreo emoție. Dorea să îmi controleze biletul. L-am scos adormită din buzunarul pantalonilor și i l-am dat. S-a uitat cu aceeași privire la mine, la fel ca taximetristul care mă adusese la gară și pe care a trebuit să îl mint. Părea confuz și curios totodată.

– Și, domnișoară, unde îți sunt părinții? vru el să afle cu o voce mai caldă decât m-aș fi așteptat.

Nu mă mai simțeam în stare să inventez scuze, eram prea obosită așa că am bâiguit:

– Nu am părinți, sunt singură.

– Cum așa? spuse uitându-se la mine neîncrezător.

L-am fixat preț de două secunde și am oftat.

– Uitați ce e. Mă întorc acasă. Sunt destul de mare să îmi port de grijă. Oricum nu îmi pasă nimănui de mine – aici mi s-a pus un nod în gât – așa că nu mai pretindeți și dumneavoastră că vă pasă. Dacă vreți să mă dați jos din tren, nu contează. O să ajung unde vreau chiar și pe jos. Am obosit să explic.

– Bine, bine, zise el, privind-mă cu milă. Nu vreau să îți fac probleme, doar că pari cam mică.

A oftat.

– Niciodată nu ești îndeajuns de mare ca să îți porți singur de grijă, continuă el.

Mi-am ținut orice fel de remarcă pentru mine, lăsând doar un oftat lung și resemnat să iasă. Bărbatul și-a dres glasul, dar nu înainte să îi văd colțurile buzelor lăsându-se în jos.

– Fie, adăugă el și îmi făcu cu ochiul prietenește. Nu am de ce să te dau jos din tren atâta timp cât ai bilet.

Atunci am întors capul spre fereastră și am încercat să îmi continui somnul. La două secunde după asta plecă și mă lăsă în pace. Eram atât de ușurată, începusem să îmi fac griji că mă poate da jos din tren sau, și mai rău, că poate anunța poliția.

Am auzit cum ușa compartimentului se deschide și m-am încruntat instinctiv, crezând că este din nou controlorul, dar de data asta era un bărbat la vreo 35-40 de ani, cu părul lung, șaten și ondulat prins moale într-o coadă. Avea un nas acvilin și ochii, de un albastru neverosimil de intens, mă priveau confuzi, de parcă m-ar fi recunoscut, dar nu știa de unde. Și-a scuturat ușor capul și mi-a zâmbit stângaci, rostind aproape în șoaptă:

– Scuze.

Până să mă dumiresc, deja plecase. Chiar dacă intrase în compartiment pentru doar o secundă, a lăsat o dâră de miros care îmi părea, într-un mod ciudat, familiar. O notă de masculin, mosc, dar încă ceva aproape dulce, ca vanilia și scorțișoara. Apariția lui luminoasă făcea notă discordantă cu trenul ponosit, scaunele roase de vreme și cu tristețea mea permanentă. M-a intrigat statura lui și părul lung. Părea un actor sau un cântăreț și gândul la el mă făcea inexplicabil să zâmbesc și să fiu mai calmă. Bizar.

Nu am mai reușit să adorm, deși îmi doream cu disperare să îmi continui visul de dinainte, care era atât de frumos. Ajunsesem.

După ce am ieșit din gară mi-am dat seama că la ora aceea nu circulau încă mașinile, și nici taxi nu puteam să iau, nu știam să explic oricum unde vreau să ajung. Așa că m-am văzut nevoită să rămân în gară încă puțin. Am adormit pe o băncuță, până când o femeie între două vârste m-a trezit.

– Hei, ce e cu tine aici, fetițo? întrebă femeia micuță, rotofeie și cu obrajii rumeni. Nu îți dai seama că e periculos să dormi într-o gară, vrei să te jefuiască cineva?

– A, nu mi-am dat seama că am adormit, voiam să mai aștept puțin.

– Ce să aștepți? spuse, măsurându-mă din cap până în picioare cu suspiciune, coada baticului cu motiv floral pe care îl avea pe cap mișcându-se în sus și jos la fiecare gest pe care îl făcea.

Câtă energie.

– Păi, autobuzele circulă acum? am întrebat eu nedumerită și încercând să-mi ascund privirea, potrivindu-mi ochelarii pe nas.

– Da, de trei ore chiar, hai ridică-te, doar nu vrei să pățești ceva, mă dojeni ea gesticulând cu prea multă vioiciune. Ești un copil, și un copil ca tine nu are ce căuta singur într-o gară, își aținti degetul arătător spre mine, de parcă ar fi fost o mătușică îngrijorată. Du-te, du-te, zise ea cu un ton pe care nici ea nu cred că îl lua prea în serios.

Asta însemna că dormisem patru ore în gară. Slavă Domnului că nu pățisem nimic, femeia avea dreptate.

Citisem pe internet cum pot să ajung la mănăstirea Ghighiu. Trebuia să iau un autobuz până la Liceul Agricol și de

acolo să merg pe jos pe partea stângă, pe drum pietonal. Am zărit mănăstirea pe partea dreaptă, după aproape 40 de minute de mers.

Am tras adânc aer în piept, iar piatra care îmi strivea plămâni de atâta timp s-a sfărâmat în sfârșit. Parcă nu se întâmplase totul azi: mai întâi plecarea de acasă, când i-am lăsat mamei scrisoarea, apoi discuția cu taximetristul și aceea cu controlorul. Părea că totul se întâmplase demult, într-o altă lume. Dar *eram* în altă lume, pășeam, și aveam senzația că pășesc pe nori. Simțeam că zbor și nu îmi venea să cred că în sfârșit ajunsesem la destinație.

Am zărit curtea mănăstirii. De cum am trecut de bolta de la intrare, aerul s-a schimbat, verdele ierbii a început să capete sclipiri. Pe partea stângă am văzut mănăstirea, la fel de albă și frumoasă cum mi-o aminteam de pe vremea excursiei cu clasa, doar că acum, fiind vară, lăcașul era înconjurat de o verdeață paradizică, cu cotloane întregi de arbuști și tufe zdravene de trandafiri roșii. Am zărit o măicuță în depărtare, își ținea privirea pironită în pământ și avea mâinile împreunate.

Am vrut să pășesc, să îmbrățișez starea de calm și de liniște. M-am uitat la cer și din sclipiri din ce în ce mai dese, mai mari, cerul a devenit din albastru, fără pic de nori, de un alb imaculat. Liniște.

Mi-am coborât privirea și totul în jurul meu devenise brusc alb. Niciun sunet nu pătrundea perdeaua imaculată care mi se pusese pe toate simțurile.

... mi s-a tăiat firul.

M-am trezit când era deja noapte. După câteva momente de confuzie, mi-am dat seama că leșinasem, dar asta nu explica de ce m-am trezit într-un pat și nu pe asfaltul pe care am căzut. Acum mă aflam într-o cameră, probabil a vreunei măicuțe.

M-am ridicat de pe patul mic, modest, de o persoană. Am întins instinctiv mâna după ochelari, dar nu se aflau lângă pernă, unde am dat să îi caut prima oară. Vedeam totul în ceață și în nuanțe terne de arămiu. Am mijit ochii involuntar, încercând să disting ceva în acel loc necunoscut și, pe noptiera de lângă pat, am observat cu greu o carte. Am întins mâna, iar deasupra volumului am simțit forma familiară, rotundă a ochelarilor mei. I-am așezat pe nas și am clipit de câteva ori curioasă. Pereții aveau culoarea unor pagini de carte ușor îngălbenite. Un volum din Biblie stătea cuminte așezat pe noptiera de lângă patul meu, unde îmi fuseseră puși și ochelarii. Am zâmbit involuntar, realizând că sunt la mănăstire, în locul unde îmi doream să ajung de atâta amar de vreme.

În fața mea se afla un scaun cu spătar de lemn, vechi și imediat lângă, o comodă de aceeași culoare ternă ca și scaunul. Acestea întregeau camera. Tonuri de maro dominau umila încăpere. Doar perdelele de un alb imaculat, cu mici flori cusute manual pe marginea de jos schimbau puțin cromatica. Deși modestă, camera mirosea a curat, a detergent cu lămâie. Nu exista niciun televizor, nicio bibliotecă, nimic care să o facă în vreun fel personală.

Din cealaltă cameră s-a ivit o femeie îmbrăcată cu totul în negru. Părea să aibă în jur de 30 de ani. Avea o frumusețe care te ducea cu gândul la prințesele din Evul Mediu, poate și datorită veșmintelor lungi pe care le purta. Chipul îi era palid, de parcă pielea ei nu întâlnise vreodată razele soarelui, însă buzele îi erau aproape roșii. Cum putea o astfel de femeie să fie *mireasa Domnului*? Avea ceva nepământesc când îi întâlneai ochii, era totodată o privire goală, totuși, când o priveai în ochii hipnotizanți de verzi, simțai în suflet o liniște apăsătoare. Totul era simetric la figura acestei bizare ființe, poate puțin prea

echilibrat. Părea dureros de perfectă. M-am speriat de apariția ei. A observat.

– Stai liniștită, nu te teme, și îmi zâmbi ca să mă calmeze. Te-am găsit în mijlocul curții acum câteva ore bune. Probabil erai extenuată și ai leșinat. Ceea ce mă miră, este că nimeni nu a venit după tine până acum. Cu cine ai venit până aici?

Vocea ei era foarte calmă, aproape mămoasă. Eram uimită, nu știam ce să îi spun, nu puteam să mint, trebuia să îi mărturisesc adevărul. În ochii ei de smarald, o licărire de curiozitate mă făcea să mă simt din ce în ce mai prost, continuând cu tăcerea mea. Teama și rușinea m-au copleșit brusc.

– Am venit de una singură, și mi-am fixat privirea spre podea. Am venit pentru... pentru Dumnezeu, m-am bâlbâit eu.

Mi-am îndreptat timid atenția către ea. Îmi zâmbi trist:

– Toți oamenii care vin aici, vin pentru Dumnezeu. Aici e locul unde îți poți găsi alinarea.

O fixam încă fascinată. Abia mai puteam să vorbesc din pricina emoției.

– Da, știu, am început eu, uitându-mă la ochelari. Dar nu cred că ați înțeles. Vreau să *rămân*.

Ochii mi s-au umezit și îmi era teamă să nu îmi tremure vocea. Îmi tot atingeam cicatricea de pe mână. O aveam de când fusesem împinsă pe scări la școală, în urmă cu câteva luni. Mereu făceam asta când deveneam stresată. Se vedea urma albă a creștăturii. Mi-am ridicat ochii o clipă, moment în care mi-am dat seama că și călugărița a observat gestul meu obsesiv. Teama m-a făcut să îi spun cu glas disperat:

– Nu mă izgoniți, e singurul loc unde mai pot să trăiesc, altfel nu știu ce mă fac. Nu mai e cale de întoarcere!

Lacrimile au început să-mi curgă în șiroaie și nu mă mai puteam opri. Simțeam cum femeia mă privește, parcă o puteam vedea cum se uită la mine cu compasiune, cu o milă de neîndurat.

M-a lăsat câteva clipe, apoi a vorbit.

– Acum putem să vorbim, te-ai liniștit?

– Da, cred, am răspuns, ștergându-mi lacrimile.

– Nu o să te izgonesc. Cred că înțeleg de ce ai venit. Dar aici poți rămâne doar dacă...

– ... mă voi supune anumitor reguli, știu.

– Nu, nu e vorba de reguli acum, vru ea să mă consoleze, zâmbindu-mi împăciuitoare. Ești un copil și în mod clar ceva neplăcut te-a adus aici.

A început să atingă rând pe rând mățaniile pe care le avea prinse de mână, ca și cum ar fi vrut și ea să se liniștească. Oare ce își imagina că pățisem?

– Părinții tăi unde sunt? a continuat ea. Probabil sunt îngrijorați. Ai vrea să îi sunăm?

Nu am răspuns verbal, lacrimile au început iar să dea năvală și mi-am ațintit privirea spre Biblia de pe noptieră.

– Bine, nu e nevoie să vorbim acum, spuse ea văzând că nu sunt foarte cooperantă. Îmi pare rău dacă am spus ceva care te-a întristat. Îmi doresc foarte mult să te ajut, să știi. Sper ca mâine să te simți mai bine și mă voi strădui să îți fac șederea temporară cât mai plăcută...

– ... șederea mea permanentă, vreau să mă călugăresc! am corectat-o, cu ochii probabil înroșiți de atâtea lacrimi.

– Of, dar este atât de complicat, ești atât de tânără!